

РОПСТВО ЈАНКОВИЋ СТОЈАНА /ВУКОВА ЗБИРКА

1. Кадно Турци Котар поробише
2. Поараше дворе Јанковића,
3. Заробише Смиљанић-Илију,
4. Заробише Јанковић-Стојана;
5. У Илије млада оста љуба,
6. Млада љуба од петнаест дана;
7. У Стојана млађа оста љуба,
8. Млађа љуба од недеље дана;
9. У Стамбол и одведоше Турци,
10. Поклонише цару честитоме.
11. Тамо били за девет година
12. И десете за седам месеци,
13. Тамо и је царе потурчио,
14. Код себе им дворе саградио.
15. Ал' беседи Смиљанић Илија:
16. „Ој Стојане, да мој мили брате!
17. „Сутра јесте петак Турски светац,
18. „Цар ће отић' с Турцима у шетњу,
19. „А царица с булама у шетњу;
20. „Већ ти кради кључе од ризница,
21. „Ја ћу красти кључе од арова,
22. „Пак да пуста блага награбимо,
23. „Да узмемо два добра коњица,
24. „Да бежимо у Котаре равне,
25. „Да гледамо робље неробљено,
26. „Да љубимо лице нељубљено.”
27. И ту су се браћа послушала.
28. Кад освану петак Турски светац,
29. Оде царе с Турцима у шетњу,
30. А царица с булама у шетњу;
31. Стојан краде кључе од ризница,
32. А Илија кључе од арова,
33. Награбише небројена блага,
34. Па узеше два добра коњица,
35. Побегоше у Котаре равне.
36. Кад су били близу до Котара,
37. Ал' говори Јанковић Стојане:
38. „О Илија, да мој мили брате!
39. „Иди, брате, двору бијеломе,
40. „А ја идем моме винограду,
41. „Винограду, моме рукосаду,
42. „Да прегледам мога рукосада:
43. „Ко га веже, ко ли га залама,
44. „Коме ли је допао у руке.”
45. Од' Илија двору бијеломе,
46. Стојан оде своме винограду;
47. Нађе мајку Јанковић Стојане,
48. Нађе мајку у свом винограду;
49. Косу реже остарила мајка,
50. Косу реже, па виноград веже,
51. А сузама лозицу залива
52. И спомиње свог Стојана сина:
53. „Ој Стојане, јабуко од злата!
54. „Мајка те је већ заборавила,
55. „Снае Јеле заборавит' не ћу;
56. „Снао Јело, неношено злато!”
57. Божио је Јанковић Стојане:
58. „Божја помоћ, сиротице стара!
59. „Зар ти немаш никога млађега,
60. „Да тебека виноград уради,
61. „Већ посрћеш стара и невољна?”
62. Она њему боље одговара:
63. „Жив ми и здрав, делијо незнана!
64. „Немам, рано, никога млађега,
65. „До Стојана јединога сина,
66. „Њега јадног заробише Турци,
67. „А и њега и Илију мога,
68. „Стојанова брата стричевића;
69. „Од Илије млада оста љуба,
70. „Млада љуба од петнаест дана;
71. „Мог Стојана млађа оста љуба,
72. „Млађа љуба од недеље дана;
73. „Моја снаша Адамско колено,
74. „Чекала га за девет година
75. „И десете за седам месеци.
76. „Данас ми се млада преудаје;
77. „Ја не мого од јада гледати,
78. „Већ побего саду винограду.”
79. Кад је Стојан разумео речи,
80. Брзо оде двору бијеломе,
81. Заста тамо кићене сватове,
82. Лепо су га свати дочекали:
83. Како с' коња, таки за трпезу.
84. Кад се Стојан вина понапио,
85. Поче Стојан тијо беседити:
86. „Браћо моја, кићени сватови!

87. „Јели тестир мало попевати?”
88. Говоре му кићени сватови:
89. „Јесте тестир, делијо незнана!
90. „Јесте тестир, а да за што није?”
91. Кличе Стојан танко гласовито:
92. „Вила гњиздо тица ластавица,
93. „Вила га је за девет година,
94. „А јутрос га поче да развија;
95. „Долети јој сив зелен соколе
96. „Од столице цара честитога,
97. „Па јој не да гњиздо да развија.”
98. Том’ се свати ништа не сећају,
99. Досети се љуба Стојанова,
100. Отпусти се од ручна девера,
101. Брзо оде на горње чардаке,
102. Па дозива сеју Стојанову:
103. „Заовице, рођена сестрице!
104. „Ево т’ браца, господара мога!”
105. Кад зачула сеја Стојанова,
106. Она стрча доле низ чардаке,
107. Трипут совру очима прегледа
108. Док је брацу лице угледала;
109. А кад брацу лице угледала,
110. Руке шире, у лица се љубе,
111. Једно друго сузама умива
112. Од радости и од жеље живе.
113. Ал’ говоре кићени сватови:
114. „Господару, Јанковић-Стојане!
115. „А што ћемо ми за наше благо?
116. „Ми смо много истрошили блага
117. „Док смо твоју љубу испросили.”
118. Беседи им Јанковић Стојане:
119. „Стан’те браћо, кићени сватови!
120. „Док се мало сестрице нагледим,
121. „Ласно ћемо ми за ваше благо,
122. „Ласно ћемо, ако јесмо људи.”
123. Кад се Стојан сестрице нагледа,
124. Лепо Стојан свате даривао:
125. Ком мараму, ком кошуљу танку,
126. Младожењи рођену сестрицу.
127. И одоше кићени сватови.
128. Кад у вече о вечери било,
129. Иде мајка у двор кукајући,
130. Она кука, као кукавица,
131. И спомиње свог Стојана сина:

132. „Ој Стојане, јабуко од злата!
133. „Стоју мајка већ заборавила,
134. „Снае Јеле заборавит’ не ћу;
135. „Снао Јело, неношено злато!
136. „Ко ће стару дочекати мајку?
137. „Ко пред мене стару ишетати?
138. „Ко ће стару запитати мајку:
139. „„Јеси ли се уморила, мајко?”” ”
140. Кад зачула љуба Стојанова,
141. Ишетала пред дворе бијеле,
142. Прима мајку на господске руке,
143. И говори својој старој мајки:
144. „Ти не кукај, моја стара мајко!
145. „Тебе стару огрејало сунце:
146. „Ево теби твог Стојана сина!”
147. Кад угледа остарила мајка,
148. Кад угледа свог Стојана сина,
149. Мртва мајка на земљицу паде.
150. Лепо Стојан оправио мајку,
151. Како царски ваља и требује.